

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Beata Piwowska

Protokolant sekretarz sądowy Katarzyna Ziomek-Wawryniuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 stycznia 2016 r. w Warszawie

sprawy z wniosku **C. GERMANY** GmbH z siedzibą w M. (M., Republika Federalna Niemiec)

z udziałem **T. C.**

- o zobowiązanie do udzielenia informacji

postanawia:

1. zobowiązać T. C. do udzielenia C. Germany GmbH w M. informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji perfum, wód toaletowych lub perfumowanych oznaczonych wspólnotowymi znakami towarowymi: słowno-graficznym nr (...), słownym **Chloé** nr (...), słowno-graficznym nr (...) i słownym **JOOP!** nr (...), przez wskazanie firm (nazw) oraz adresów dostawców i odbiorców tych towarów, ilości otrzymanych lub zamówionych od tych dostawców towarów, ilości zbytych poszczególnym odbiorcom towarów oznaczonych tymi znakami, a także cen uiszczonych poszczególnym dostawcom oraz cen otrzymanych od poszczególnych odbiorców za te towary, za okres od dnia 15 grudnia 2010 r. do dnia przekazania uprawnionemu wszystkich informacji, to jest:

a. wskazanie firmy (nazwy) oraz adresu każdego z dostawców, z podziałem na nabyte od niego towary, **Chloé**, i **JOOP!**, w każdym przypadku z wyszczególnieniem na:

- towary określane jako „tester”, «démonstration», „not for sale”,

- towary typu "unbox", towary bez korka, bądź w opakowaniu zastępczym,

- towary, które nie zostały wprowadzone na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionych lub za ich zgodą,

- towary w opakowaniach, z których kod identyfikacyjny został usunięty, bądź zmodyfikowany

oraz wskazanie ilości tych towarów, jak i uiszczonej za nie ceny;

b. wskazanie firmy (nazwy) oraz adresu każdego z odbiorców, któremu zostały zbyte towary, **Chloé**, i **JOOP!**, w każdym przypadku z wyszczególnieniem na:

- towary określane jako „tester”, „demonstration”, „not for sale”,

- towary typu "unbox", towary bez korka, bądź w opakowaniu zastępczym,

- towary, które nie zostały wprowadzone na Europejski Obszar Gospodarczy przez uprawnionych lub za ich zgodą,
towary, w opakowaniach, z których kod identyfikacyjny został usunięty, bądź zmodyfikowany
oraz wskazanie ich ilości, jak również otrzymanej za nie ceny;

2. w pozostałej części wniosek oddalić;

3. zasądzić od T. C. na rzecz C. GERMANY GmbH w M. kwotę 957 (dziewięćset pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XXII GWo 89/15

UZASADNIENIE

15 grudnia 2015 r. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prawa Republiki Federalnej Niemiec C. Germany GmbH z siedzibą w M. (M.) wniosła o:

1. zobowiązanie T. C. do udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów, tj. perfum, wód toaletowych lub perfumowanych oznaczonych wspólnotowymi znakami towarowymi: słowno-graficznym nr (...), słownym **Chloé** nr (...), słowno-graficznym nr (...) i słownym **JOOP!** nr (...), przez wskazanie firm (nazw) oraz adresów dostawców i odbiorców tych towarów, ilości otrzymanych lub zamówionych od tych dostawców towarów oraz ilości zbytych poszczególnym odbiorcom towarów oznaczonych ww. znakami towarowymi, a także cen uiszczonych poszczególnym dostawcom oraz cen otrzymanych od poszczególnych odbiorców za te towary, za okres od dnia 5/11/2007 r., tj. od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej przez T. C. do dnia przekazania uprawnionej wszystkich informacji, w następujący sposób:

a. wskazanie firmy (nazwy) oraz adresu każdego z dostawców, z podziałem na nabyte od niego towary **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé** i **JOOP!** oraz, w każdym przypadku z wyszczególnieniem na:

- towary określane jako „tester”, «démonstration», „not for sale”,
- towary typu "unbox", towary bez korka, bądź w opakowaniu zastępczym,
- towary, które nie zostały wprowadzone na Europejski Obszar Gospodarczy przez uprawnionych lub za ich zgodą,
- towary, których kod identyfikacyjny został usunięty, bądź zmodyfikowany

oraz wskazanie ilości tych towarów, jak i uiszczonej za nie ceny;

b. wskazanie firmy (nazwy) oraz adresu każdego z odbiorców, któremu zostały zbyte towary **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé** i **JOOP!** oraz w każdym przypadku z wyszczególnieniem na:

- towary określane jako „tester”, „demonstration”, „not for sale”,
- towary typu "unbox", towary bez korka, bądź w opakowaniu zastępczym,
- towary, które nie zostały wprowadzone na Europejski Obszar Gospodarczy przez uprawnionych lub za ich zgodą,
- towary, których kod identyfikacyjny został usunięty, bądź zmodyfikowany

oraz wskazanie ich ilości, jak również otrzymanej za nie ceny;

2. zasądzenie od obowiązanego kosztów postępowania. (k.2-94)

Na rozprawie 18/01/2016 r. pełnomocnik wnioskodawcy zażądał także udzielenia przez obowiązane informacji o datach zakupu i sprzedaży towarów wskazanych we wniosku. (k.121) Dokonana ustnie do protokołu, w sposób sprzeczny z art. 193 § 2¹ k.p.c., zmiana przedmiotowa nie mogła być przez Sąd uznana za skutecznie dokonaną.

T. C. zażądał oddalenia wniosku i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wskazał, że oferty przygotowane przez jego firmę posiadają odmienną szatę graficzną, a w szczególności informację, że pochodzą do firmy (...). Zarzucił nieuprawdopodobnienie i przedawnienie roszczeń, brak interesu prawnego w żądaniu informacji oraz niemożliwość wykonania obowiązku informacyjnego ze względu na upływ czasu wymaganego archiwizowania dokumentów przedsiębiorstwa. (k.103-108, 110, 115)

Sąd ustalił, że:

C. Germany GmbH z siedzibą w M. jest producentem perfum, wód toaletowych i perfumowanych uprawnionym do używania:

- słowno-graficznego wspólnotowego znaku towarowego zarejestrowanego 27/10/1998 r. w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (OHIM) w A. pod numerem (...), chronionego do 1/04/2016 r. m.in. dla towarów w klasie 3 klasyfikacji nicejskiej (kosmetyki i zapachy, perfumy), na mocy licencji udzielonej przez uprawnionego C. K. (...) z siedzibą w N.;

- słownego wspólnotowego znaku towarowego **Chloé**, zarejestrowanego w OHIM 21/09/2005 r. pod numerem (...), chronionego do 5/03/2024 r. m.in. dla towarów w klasie 3 klasyfikacji nicejskiej (perfum, wód toaletowych i perfumowanych), na mocy licencji udzielonej przez uprawnionego Chloé société par actions simplifiée w P.;

- słowno-graficznego wspólnotowego znaku towarowego zarejestrowanego w OHIM 7/11/2005 r. pod numerem (...), chronionego do 07/11/2015 r. m.in. dla towarów w klasie 3 klasyfikacji nicejskiej (kosmetyki i zapachy, perfumy), na mocy licencji udzielonej przez uprawnionego (...) S.A. we F.;

- słownego wspólnotowego znaku towarowego **JOOP!** zarejestrowanego w OHIM 7/11/2003 r. pod numerem (...), chronionego do 24/07/2022 r. dla towarów w klasie 3 klasyfikacji nicejskiej (perfum, wód toaletowych i perfumowanych), na mocy licencji udzielonej przez uprawnionego C. (...).V. w (...)

C. Germany GmbH upoważniona została przez właścicieli tych znaków towarowych do wnoszenia i popierania we własnym imieniu wszystkich wniosków i pozwów związanych z naruszeniem ich praw wyłącznych. (dowód: wydruki z bazy OHIM k.18-19, 27-28, 40-41, 54-55, potwierdzenie udzielenia licencji k.21-26, 29-39, 42-53, 56-61)

Działalność handlowa C. Germany GmbH jest realizowana w ramach międzynarodowej grupy C., do której należy m.in. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Produkty kosmetyczne w opakowaniach opatrzone wspólnotowymi znakami towarowymi: słowno-graficznym nr (...), słownym **Chloé** nr (...), słowno-graficznym nr (...) i słownym **JOOP!** nr (...) wprowadzane są do obrotu w oparciu o selektywny system dystrybucji, z zastosowaniem jednolitych wzorców umownych, zawierających ograniczenia terytorialne, które nakładają zakaz nabywania lub zbywania towarów opatrzone tymi znakami przez dystrybutorów z Europejskiego Obszaru Gospodarczego dystrybutorom spoza (...), a także przez dystrybutorów spoza (...) dystrybutorom z (...). Taki kształt zobowiązań dystrybutorów służyć ma w jej zamierzeniu realizacji praw C. Germany GmbH do wyłącznego decydowania o miejscu i czasie wprowadzenia do obrotu każdego egzemplarza opatrzonego znakiem towaru. Zobowiązania określone w umowach zawieranych przez powódkę z dystrybutorami wskazują na brak zgody na wprowadzanie do obrotu po raz pierwszy i oferowanie towarów **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé** lub **JOOP!** na obszarze (...) jeżeli nie były tam one przeznaczone do sprzedaży.

Uprawniona dba o wysoką jakość oferowanych przez nią kosmetyków i dąży do zapewnienia odbiorcom jak najlepszych standardów obsługi. Sprzedaż odbywa się za pośrednictwem autoryzowanych sieci perfumerii, które zobowiązane są do szczególnej dbałości o renomę znaków **CALVIN KLEIN, Chloé, DAVIDOFF** i **JOOP!**

oraz o luksusowy charakter towarów nimi opatrzonych. (...) handlowi C. Germany GmbH winni spełniać określone wymogi organizacyjne, m.in. co do lokalizacji, działań marketingowych, sposobu prezentacji towaru oraz zapewnienia wysokiej jakości standardów obsługi klienta, gwarantując świadczenie usług na najwyższym poziomie. (bezsporne – tak też umowa dystrybucyjna k. 62-79)

T. C. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w W., zajmuje się m.in. sprzedażą hurtową perfum i kosmetyków. (dowód: zaświadczenie (...) k.80) Za pośrednictwem strony internetowej (...) obowiązany wprowadza do obrotu perfumy znanych marek. Prowadzi także hurtownię pod nazwą P. w W. przy ul. (...). Nie jest partnerem handlowym C. Germany GmbH. (dowód: wydruki ze stron internetowych k. 81-82)

W wyniku prowadzonych postępowań sądowych uprawniona uzyskała od kokai.pl spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. i R. M. informacje, że obowiązany wprowadza do obrotu i oferuje towary oznaczone znakami towarowymi **CALVIN KLEIN**, **DAVIDOFF**, **Chloé** i **JOOP!**, które nie zostały po raz pierwszy wprowadzone do obrotu na terenie (...) przez uprawnionych lub za ich zgodą, w szczególności testery. (dowód: wyciąg z oświadczenie spółki kokai.pl k. 83-90, wyciąg z pisma R. M. k. 91-93)

Sąd zważył:

Wspólnotowy znak towarowy jest jednolitym tytułem ochronnym, funkcjonującym w oparciu o unormowania rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z 26/02/2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona), które reguluje w go sposób całościowy, w szczególności zasady jego rejestracji, wynikające z niej prawa oraz ich ochronę. Przepisy o charakterze materialno-prawnym rozporządzenia, jako część *acquis communautaire* stanowią element polskiego porządku prawnego, znajdując bezpośrednie zastosowanie. Zasadniczo, są one powtórzeniem regulacji Pierwszej Dyrektywy Rady nr 89/104/EWG z 21/12/1989 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych. Implementująca ją ustawa Prawo własności przemysłowej znajduje zastosowanie wyłącznie tam, gdzie brak odpowiedniego unormowania w rozporządzeniu, w szczególności w tym zakresie w jakim odsyła ono do właściwych przepisów prawa krajowego.

Art. 9 rozporządzenia przyznaje właścicielowi prawo wyłącznego i niezakłóconego używania znaku towarowego oraz zakazania innym osobom, niemającym jego zgody, używania w obrocie m.in. oznaczenia identycznego ze znakiem oznaczenia dla identycznych towarów lub usług. (ust.1a), to jest takiego, które powtarza – bez dokonywania zmian lub uzupełnień – wszystkie elementy tego znaku, lub gdy rozpatrywane jako całość, wykazuje nieznaczące różnice, które nie zostaną dostrzeżone przez przeciętnego konsumenta. (tak wyrok Trybunału z 20/03/2003 r. C-291/00 LTJ Diffusion)

Przepis art. 13 stanowi w ust. 1, że wspólnotowy znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazywania jego używania w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu w EOG pod tym znakiem przez właściciela lub za jego zgodą. Ograniczenie to bazuje na stanowczym stwierdzeniu, że to do uprawnionego należy decyzja o pierwszym wprowadzeniu towaru ze znakiem do obrotu w określonym czasie i miejscu. (np. wyroki Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z 16/07/1998 r. w sprawie C-355/96 *Silhouette*, z 1/07/1999 r. w sprawie C-173/98 *Ancienne Maison Dubois et Fils*, z 20/11/2001 r. w połączonych sprawach C-414/99 do C-416/99 *Zino Davidoff*, z 14/07/2011 r. w sprawie C-46/10 *Viking Gas*). Także w wyroku z 3/06/2010 r. w sprawie C-127/09 *Coty* Trybunał uznał, że wyczerpanie praw przyznanych przez znak towarowy ma miejsce tylko wtedy, gdy właściciel udzielił – w sposób wyraźny – zgody na wprowadzenie do obrotu w EOG towarów, w stosunku do których powołano się na wyczerpanie.

Zgoda na wprowadzenie towaru do obrotu musi zostać wyrażona w sposób pozytywny (consent must be expressed positively), a czynnikami brane pod uwagę przy ustalaniu dorozumianej zgody muszą jednoznacznie świadczyć o tym, że uprawniony rzekł się jakiegokolwiek intencji wykonywania swego prawa wyłącznego. Zgody takiej nie można stwierdzić tylko na tej podstawie, że:

a. uprawniony nie zakomunikował wszystkim dalszym nabywcom towarów wprowadzonych na rynek poza EOG, że sprzeciwia się sprzedaży tych towarów wewnątrz EOG,

- b. towary nie są oznaczone ostrzeżeniem, informującym o zakazie ich sprzedaży w EOG,
- c. uprawniony przeniósł własność towarów, oznaczonych jego znakiem towarowym, bez żadnego zastrzeżenia umownego, oraz że, według prawa właściwego dla danej umowy, przeniesione prawo własności obejmuje, przy braku takich zastrzeżeń, nieograniczone prawo odsprzedaży lub, w końcu, prawo dalszej sprzedaży towarów wewnątrz EOG.

W wyroku wydanym w połączonych sprawach C-414/99, C-415/99 i C-416/99 Zino Davidoff SA vs. A & G Imports Ltd, Levi Strauss & Co and Levi Strauss (UK) Ltd vs. Tesco Stores, Tesco plc and Costco Wholesale UK Ltd Trybunał stwierdził, że dla wyczerpania praw wyłącznych nie ma znaczenia fakt, że importer towarów opatrzonych znakiem towarowym nie jest świadomy, iż uprawniony z prawa ochronnego sprzeciwia się wprowadzaniu tych towarów na rynek wewnątrz EOG lub ich sprzedaży na tym obszarze przez podmioty inne niż autoryzowani sprzedawcy detaliczni lub autoryzowani sprzedawcy detaliczni lub hurtowi nie nałożyli na osoby nabywające od nich towary ograniczeń umownych, choć zostali o takiej konieczności poinformowani przez uprawnionego. (por. także T. Sieniow Rozkład ciężaru dowodu w sprawach importu równoległego LEX 53006, J. Sozański Własność intelektualna i przemysłowa w Unii Europejskiej, Wydawnictwo Iuris, Warszawa 2008, s.115).

Odpowiadając na pytanie prejudycjalne w wyroku z 3/06/2010 r. w sprawie C-127/09 Coty Trybunał stwierdził, że udostępnianie dystrybutorom – bez przeniesienia własności i z zastrzeżeniem zakazu sprzedaży testerów perfum, aby ich potencjalni klienci mogli spróbować ich zawartości, gdy właściciel znaku może w każdej chwili żądać zwrotu towaru, którego wygląd wyraźnie różni się od wyglądu zwykle udostępnianych flakonów perfum, **fakt, że flakony perfum opatrzone są wziankami „tester” i „nieprzeznaczone do sprzedaży” sprzeciwia się, w braku dowodów przeciwnych, stwierdzeniu istnienia dorozumianej zgody właściciela znaku na ich wprowadzenie do obrotu.** Także w wyroku z 12/07/2011 r. w sprawie C-324/09 L'Oréal Trybunał orzekł, że udostępnianie przez właściciela znaku towarowego autoryzowanym dystrybutorom opatrzonych tym znakiem egzemplarzy służących zaprezentowaniu konsumentom jego towarów w autoryzowanych punktach sprzedaży nie stanowi, w braku dowodów przeciwnych, wprowadzenia do obrotu. Właściciel znaku może, powołując się na przysługujące mu prawo wyłączne, sprzeciwić się dalszej sprzedaży towarów z tego powodu, że osoba dokonująca dalszej sprzedaży usunęła z nich opakowanie, jeżeli konsekwencją jest brak podstawowych informacji, dotyczących na przykład tożsamości producenta lub osoby odpowiedzialnej za sprzedaż produktu kosmetycznego. W innym przypadku, właściciel może sprzeciwić się, by produkt kosmetyczny opatrzony należącym do niego znakiem podlegały dalszej sprzedaży bez opakowania, o ile wykaże, że jego usunięcie miało negatywny wpływ na wizerunek produktu i tym samym na reputację znaku.

Tylko więc pozytywne ustalenie istnienia zgody jest rozstrzygającym kryterium przesądzającym o wyczerpaniu. (por. M. Lampart Glosa do wyroku TS z dnia 8 kwietnia 2003 r. C-244/00 LEX) Zgoda uprawnionego na wprowadzenie do obrotu towaru w EOG, wyrażona w sposób wyraźny lub dorozumiany, musi zostać udowodniona przez przedsiębiorcę, który się na nią powołuje. (pkt 29 wyroku w sprawie C-127/09, pkt 46, 54 i 58 wyroku w sprawach Zino Davidoff i Levi Strauss, pkt 34 wyroku w sprawie Van Doren). Do wyczerpania prawa względem kwestionowanych produktów nie wystarczy także zgoda na wprowadzenie do obrotu produktów z nimi identycznych. Fakt udzielenia zgody musi zostać udowodniony w odniesieniu do konkretnych egzemplarzy. (por. wyrok w sprawie C-173/98) W przypadku wprowadzenia towarów do obrotu poza obszarem wspólnotowym nie nastąpi skutek w postaci wyczerpania prawa wyłącznego, w związku z tym powoływanie się przez pozwanego na taką okoliczność nie jest skuteczne. (por. wyrok ETS z 15/10/2009 r. w sprawie nr C-324/08 Makro v. Diesel)

Skutki wspólnotowego znaku towarowego podlegają wyłącznie przepisom rozporządzenia.

W innych przypadkach, naruszenie podlega prawu krajowemu odnoszącemu się do naruszenia krajowego znaku towarowego wg przepisów tytułu X. (art. 14 ust. 1) W celu zapewnienia uprawnionemu realizacji jego praw z rejestracji mogą być zakazane, w szczególności:

- a. umieszczanie oznaczenia na towarach lub na ich opakowaniach;

- b. oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
- c. przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;
- d. używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie. (art. 9 ust. 2)

Gdy sąd uzna, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia wspólnotowego znaku towarowego, wydaje, o ile nie istnieją szczególne powody, decyzję zakazującą pozwanemu określonych działań. Stosuje również środki, zgodnie z przepisami ustawodawstwa krajowego, których celem jest zapewnienie przestrzegania zakazu. (art. 102 ust. 1) Oznacza to, że jeśli w prawie krajowym istnieją inne jeszcze sposoby (środki ochrony) znaku przed naruszeniem, nieznanie przepisom rozporządzenia, sąd powinien je, na wniosek powoda, zastosować do ochrony znaku wspólnotowego. Odnosi się to wprost do przepisów ustawy z 30/06/2000 r. prawo własności przemysłowej, m.in. art. 296 ust. 1 stanowiącego, że osoba, której prawo do znaku towarowego zostało naruszone może żądać od naruszcziela zaniechania naruszania, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody.

Art. 101 zobowiązuje sądy do uzupełniającego stosowania do wspólnotowych znaków towarowych (w kwestiach w nim nieuregulowanych) przepisów prawa krajowego, w tym procesowych, obowiązujących w sprawach dotyczących ochrony znaku krajowego. (ust.3) Zgodnie z art. 103 rozporządzenia, do sądów państwa członkowskiego może być, w odniesieniu do wspólnotowego znaku towarowego, złożony wniosek o zastosowanie środków tymczasowych (w tym zabezpieczających), jakie, na mocy prawa tego państwa, stosuje się do krajowego znaku towarowego. (ust.1) **Uprawnionemu do wspólnotowego znaku towarowego służą więc także żądania określone w art.**

286¹ p.w.p., zgodnie z którym, sąd właściwy do rozpoznania spraw o naruszenie praw własności przemysłowej miejsca, w którym sprawca wykonuje działalność lub w którym znajduje się jego majątek, także przed wytoczeniem powództwa, rozpoznaje, nie później niż w terminie 3 dni od dnia złożenia w sądzie lub 7 dni w przypadku sprawy szczególnie skomplikowanej, wniosek uprawnionego z prawa ochronnego o zabezpieczenie roszczeń przez zobowiązanie naruszającego patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji do udzielenia informacji, które są niezbędne do dochodzenia roszczeń określonych w art. 287 ust 1 i art. 296 ust. 1 o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji, jeżeli naruszenie tych praw jest wysoce prawdopodobne (pkt 2.)

Informacje te mogą dotyczyć wyłącznie:

1.firm (nazw) i adresów producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych po-przednich posiadaczy towarów lub świadczących usługi, które naruszają prawo ochronne, jak również przewidzianych odbiorców hurtowych lub prowadzących sprzedaż detaliczną tych towarów lub usług;

2.ilości wyprodukowanych, wytworzonych, zbytych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub usług naruszających prawo ochronne, a także cen uiszczonych za te towary lub usługi. (ust. 2.)

Wbrew sformułowaniu tego przepisu, prawo żądania udzielenia informacji, o którym mowa w ust. 1, nie stanowi w istocie zabezpieczenia roszczenia. Na tym etapie uprawniony nie tylko nie musi ale często nawet nie może formułować roszczeń, z którymi ewentualnie w przyszłości wystąpi na drogę sądową. Mogą to być zarówno roszczenia zakazowe określone w art. 9 ust. 2 rozporządzenia jak i te służące usunięciu skutków naruszeń, z art. 296 ust. 1 p.w.p. Realizacja przyznanego właścicielowi znaku prawa dostępu do informacji ma służyć ustaleniu zakresu odpowiedzialności określonego podmiotu z tytułu naruszenia przezeń praw własności przemysłowej. Uzyskane informacje pozwolą na podjęcie decyzji co do wystąpienia względem naruszcziela (lub naruszczieli) z odpowiednimi roszczeniami. Nie może być w tym przypadku mowy o ograniczeniu do 14 dni możliwości wniesienia pozwu i ewentualnym upadku zabezpieczenia po upływie określonego przez sąd, zgodnie z art. 733 k.p.c. terminu (art. 744 § 2 k.p.c.) ani

o rozliczeniu kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie. (art. 745 k.p.c. stosuje się odpowiednio tylko do zabezpieczenia dowodów – ust. 9 art. 286¹ p.w.p.)

Zasadniczym warunkiem uwzględnienia roszczenia informacyjnego jest uprawdopodobnienie (w stopniu wysokim) naruszenia prawa własności przemysłowej, w tym przypadku praw wyłącznych na znaki towarowe **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé i JOOP!** Ustawodawca wymaga uprawdopodobnienia w kwalifikowanej postaci. Nie jest wystarczające aby podmiot wnoszący o udzielenie informacji w trybie art. 286⁽¹⁾ p.w.p. jedynie uprawdopodobnił fakt naruszenia, chodzi o uzyskanie prawdopodobieństwa graniczącego z pewnością. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 29/03/2012 r., I ACz 552/12)

Wniosek C. Germany GmbH obejmuje dwa rodzaje informacji:

1. dotyczące firm (nazw) oraz adresów dostawców i odbiorców tych towarów,
2. dotyczące ilości otrzymanych lub zamówionych od tych dostawców towarów, ilości zbytych poszczególnym odbiorcom towarów oznaczonych **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé i JOOP!**, cen uiszczonych poszczególnym dostawcom i otrzymanych od poszczególnych odbiorców za te towary. Każdy z nich podlega odrębnej ocenie pod kątem konieczności ich udzielenia uprawnionej przez obowiązanego, w sytuacji uznania przez Sąd za wysoce uprawdopodobnione, że działanie T. C. narusza wyłączność C. Germany GmbH.

T. C. nie kwestionuje praw do znaków towarowych **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé i JOOP!** ani legitymacji C. Germany GmbH do dochodzenia ich ochrony przed naruszeniami, także wnoszenia o zabezpieczenie roszczeń i stosowanie środków tymczasowych, w tym na podstawie art. 286⁽¹⁾ p.w.p. Przeczy naruszeniu tych praw, powołując się na brak dokumentów handlowych.

W ocenie Sądu, stanowisko obowiązanego jest sprzeczne z dobrym obyczajem w rozumieniu art. 3 k.p.c. T. C. jest przedsiębiorcą. Prowadząc działalność gospodarczą ma obowiązek dokumentowania transakcji handlowych, także więc nabywania i sprzedaży wyrobów perfumeryjnych **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé i JOOP!** Wyjaśnienie, że nie ma dostępu do dokumentów nie może być uznane za wystarczające. Nawet jeśli obowiązanym nie dysponuje możliwością zweryfikowania transakcji z początku prowadzenia działalności, to powinien był merytorycznie odnieść się do tego okresu, o którym takie informacje posiada. Proste zanegowanie słuszności zarzutu i odmowa jakichkolwiek wyjaśnień nie zasługuje na akceptację, szczególnie że uprawniona wskazała przedsiębiorców, którzy zadeklarowali nabycie kwestionowanych towarów właśnie od obowiązanego.

Praktyka orzekania w tego rodzaju sprawach wskazuje, że dokumenty handlowe zawierają informację o rodzaju produktu ze wskazaniem jego nazwy, pojemności opakowania i ceny, stąd merytoryczne ustosunkowanie się do wniosku nie powinno być sprawiać obowiązanemu żadnych problemów. (jak np. wykaz na k.107) Odmowy nie może uzasadniać dość krótki czas określony do złożenia odpowiedzi na wniosek, który i tak wykracza poza terminy wyznaczone przez ustawodawcę na rozpoznanie o roszczeniu informacyjnym. (art. 286¹ ust. 1 p.w.p.)

T. C. mógł więc i powinien był ustosunkować się do wniosku, przedstawiając okoliczności faktyczne i dowody przekonujące o tym, że używanie przez niego znaków towarowych **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé i JOOP!** nie było bezprawne. Ponieważ to na pozwanym (obowiązanym) spoczywa ciężar udowodnienia faktu wyczerpania prawa do znaku w efekcie wprowadzenia towaru do obrotu po raz pierwszy przez uprawnionego lub za jego zgodą w Europejskim Obszarze Gospodarczym T. C. winien był przynajmniej wyjaśnić, czy faktycznie oferował i wprowadzał do obrotu wyroby perfumeryjne **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé i JOOP!** oraz od kogo je nabywał. Wyjaśnień takich nie zawierają odpowiedzi na wniosek ani kolejne pisma, pomimo upływu kilku tygodni. Obowiązanym nie stawiał się także na rozprawie 18/01/2016 r. Natomiast złożona przez jego pełnomocnika faktura (k.118), której identyfikację uniemożliwia usunięcie daty i nabywcy, przekonała Sąd o słuszności wniosku C. Germany GmbH. Wymieniono w niej testery, które za symboliczną cenę 0,09 zł nabył od spółki (...) podmiot, od którego sporne towary miał nabywać

obowiązany. K..pl twierdzi zaś, że testery sprzedawał jej obowiązany. Choćby więc w tym zakresie fakt naruszenia należy uznać za dowiedziony.

W przekonaniu Sądu uprawnionej nie można odmówić słuszności, gdy stara się ona ograniczyć skalę naruszeń występując przeciwko podmiotom sprzedającym testery jej produktów perfumeryjnych, które powinny być bezpłatnie udostępniane konsumentom. Bez wskazania przez znanych jej naruszcycieli nabywców i odbiorców opatrzonych jej znakami towarów, które nie zostały po raz pierwszy wprowadzone do obrotu przez uprawnionych ani za ich zgodą dochodzenie względem nich roszczeń jest niemożliwe. **W zakresie informacji o dostawcach i odbiorcach wniosek należy uznać za konieczny i w pełni usprawiedliwiony.**

Żądania wniosku dotyczące informacji o innych niż obowiązany podmiotach naruszających prawo do znaków towarowych **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé** i **JOOP!** podlegają ocenie na podstawie art. 286⁽¹⁾ ust. 1 pkt 3 p.w.p., ponieważ nie chodzi tu o bezprawne działania T. C. lecz o poszukiwanie dostawców i odbiorców towarów (wody toaletowe lub perfumowane oznaczone wspólnotowymi znakami towarowymi), względem których obowiązany jest osobą trzecią. W tym przypadku wniosek informacyjny może być zgłoszony przed wniesieniem pozwu, od informacji uzyskanych od obowiązanego zależeć będzie bowiem określenie strony pozywanej. Realizacja prawa do informacji jest jednak zależna od spełnienia dodatkowych warunków:

- a) stwierdzenia, że obowiązany posiada towary naruszające prawo z rejestracji, lub
 - b) stwierdzenia, że korzysta on z usług naruszających prawo z rejestracji, lub
 - c) stwierdzenia, że świadczy on usługi wykorzystywane w działaniach naruszających prawo z rejestracji, lub
 - d) został przez osobę określoną w lit. a, b lub c wskazany jako uczestniczący w produkcji, wytwarzaniu lub dystrybucji towarów lub świadczeniu usług naruszających prawo z rejestracji,
- a powyższe działania mają na celu uzyskanie bezpośrednio lub pośrednio zysku lub innej korzyści ekonomicznej.

W przekonaniu Sądu informacje udzielone przez spółkę kokai.pl i R. M., faktura przedstawiona przez pełnomocnika obowiązanego (k.118) oraz wydruk ze strony internetowej perfumeshop.pl (k.119, 120) potwierdzają używanie przez obowiązanego znaków towarowych (...). Skoro zaś T. C. przyłączył się do postępowania prowadzonego przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w zamiarze doprowadzenia do odwrócenia ciężaru dowodu (argument z rozprawy k.115-118, 122), ma on świadomość, że oferowane i wprowadzane przezeń do obrotu wyroby perfumeryjne będą przedmiotem oceny pod kątem legalności używania znaków towarowych, którymi są opatrzone.

Wszystkie te okoliczności przekonują Sąd do uznania wniosku C. Germany GmbH za usprawiedliwiony także w odniesieniu do informacji o ilości i cenach wyrobów perfumeryjnych w opakowaniach opatrzonych znakami **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé** i **JOOP!** W okolicznościach sporu nie ulega wątpliwości Sądu, że T. C. narusza prawa wyłączne C. Germany GmbH, nie zachodzi zatem obawa o udostępnienie konkurentowi rynkowemu informacji stanowiących tajemnicę jego przedsiębiorstwa pomimo całkowitego braku podstaw faktycznej i prawnej.

Aby dokonać prawidłowej interpretacji przepisu art. 286¹ p.w.p. należy odwołać się do brzmienia Dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 29/04/2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, która w art. 8 ust. 1 stanowi, że państwa członkowskie zapewniają, że, w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz **w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda**, właściwe organy sądowe mogą nakazać przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej przez naruszającego i/lub jakąkolwiek inną osobę.

Jak wskazuje A. T., obowiązek informacyjny wymaga uwzględnienia z jednej strony interesów uprawnionego, z drugiej zaś interesów osób, które są zobowiązane do udzielania informacji. Podstawowe znaczenie przy stosowaniu tych przepisów, podkreślane w piśmiennictwie, ma zasada proporcjonalności, charakteryzująca się następującymi

zależnościami: im bardziej pewny jest fakt naruszenia, tym większe obowiązki mogą być nałożone na zobowiązanych do udzielenia informacji. (A. T., Odpowiedzialność majątkowa za naruszenie prawa do znaku towarowego, rozdział V, pkt. 5) Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, że „udzielenie informacji służącej ochronie praw własności intelektualnej warunkowane jest, na gruncie art. 8 dyrektywy 2004/48/WE, proporcjonalnością żądania. Wagę zasady proporcjonalności podkreśla konstrukcja przepisu, w którym odniesiono się doń dwukrotnie. Mianowicie, w ust. 1, w którym wskazano, że żądanie powoda w zakresie udzielenia informacji musi być proporcjonalne, a także w ust. 2 wskazującym, że przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji zawiera dane określone w ppkt a i b (...), jeśli jest to stosowne. **W zasadzie proporcjonalności wyraża się idea podejmowania tylko takich działań, które są niezbędne i konieczne dla osiągnięcia określonego celu** oraz takich, które są adekwatne w danych okolicznościach, tj. w jak najmniejszym stopniu ograniczają prawa innych podmiotów”. Szczególną rolę uwzględnienia zasady proporcjonalności w stosowaniu art. 286⁽¹⁾ zwłaszcza w odniesieniu do żądania wysuwanego względem osoby trzeciej, podkreślają również A. Jakubecki i R. Skubisz. (por. A. Jakubecki, System Prawa Prywatnego, t. 14B, C.H. BECK, Warszawa 2012, s.1660 i n., s.1673 i n., R. Skubisz, Roszczenie o udzielenie informacji [w:] Księga pamiątkowa ku czci profesora Erecińskiego, Warszawa 2011).

Punktem wyjścia do dokonania oceny słuszności żądania zobowiązania do udzielenia informacji jest wskazane przez uprawnionego roszczenie, do którego dochodzenia mają być one niezbędne. Omawiany przepis budzi od jego wejścia w życie poważne kontrowersje, przyznaje bowiem właścicielowi praw własności przemysłowej dostęp do tajemnicy przedsiębiorstwa konkurenta rynkowego, przez co – zważywszy tryb w jakim wydawane są postanowienia, a w szczególności brak obowiązku wystąpienia z pozwem przeciwko naruszcycielowi – może stanowić pole do nadużyć i być wykorzystywany nie do ochrony własności lecz do walki konkurencyjnej. Między innymi z tej przyczyny art. 286¹ p.w.p. jest przedmiotem kontroli konstytucyjnej (sygn. akt sprawy SK 9/15), która ma na celu zbadanie zgodności tego przepisu z zasadą ochrony własności i innych praw majątkowych, prawem do jawnego i sprawiedliwego rozpoznania sprawy przez sąd, zasadą równości stron postępowania w związku z zasadą przyzwoitej (rzetelnej) legislacji, określoności przepisów prawa i proporcjonalności. W skardze inicjującej postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym zarzuca się ponadto, że omawiany przepis umożliwia ingerencję w sferę chronioną autonomią informacyjną jednostki oraz tajemnicą przedsiębiorstwa.

Ze względu na istotny konflikt interesów stron przepis art. 286¹ ust. 1 p.w.p. powinien być interpretowany zawężająco, a uprawniony powinien uzyskiwać dostęp do danych wyłącznie wówczas, gdy są one rzeczywiście niezbędne do dochodzenia roszczeń. W obecnym stanie prawnym, po uchyleniu z dniem 3 maja 2012 r. przepisów o postępowaniu szczególnym w sprawach gospodarczych, w istocie konieczność taka w zasadzie nie występuje w odniesieniu do naruszcyciela przed wniesieniem pozwu. Gdy uprawniony zamierza wystąpić o zwrot korzyści bezpodstawnie uzyskanych z naruszenia lub o naprawienie szkody, żądanie informacyjne może zawrzeć w pozwie, wskazując jako wartość przedmiotu sporu kwotę obliczoną szacunkowo, by – po uzyskaniu informacji – ewentualnie dokonać przedmiotowej zmiany powództwa w trybie art. 193 k.p.c. W takiej sytuacji można stwierdzić, że żądanie informacyjne ma ścisły związek ze sprawą, w której jest zgłoszone, co jest zgodne z przepisem art. 8 ust. 1 cyt. dyrektywy, stanowiącej iż prawo do informacji może być realizowane w ramach postępowania sądowego (ang. in the context of proceedings, fr. dans le cadre d'une action relative à une atteinte à un droit de propriété intellectuelle). Wówczas także sąd orzekający będzie miał kontrolę nad zakresem informacji, których dla rozstrzygnięcia sporu powinien udzielić pozwanym. Reguła ta nie znajdzie zastosowania wówczas gdy w postępowaniu wywołanym wnioskiem o zobowiązanie do udzielenia informacji fakt naruszenia zostanie wykazany w sposób niebudzący wątpliwości co do bezprawności działania obowiązującego, a uprawnionemu nie są znane okoliczności faktyczne, które powinny być przedstawione w pozwie.

Sąd uznał za przekonującą argumentację uprawnionej (k.122), że informacje o ilości i cenach wyrobów perfumeryjnych **CALVIN KLEIN, DAVIDOFF, Chloé i JOOP!** posłużą jej do podjęcia decyzji o wystąpieniu przeciwko T. C. z roszczeniami odszkodowawczym i o zwrot bezpodstawnie uzyskanych przez obowiązującego korzyści. Zważywszy, że z przepisu art. 207 k.p.c. nadal wynika obowiązek zgłoszenia w pozwie wszystkich twierdzeń i dowodów, C. Germany GmbH powinien znać przynajmniej skalę naruszenia i sposób działania obowiązującego. Należy przy tym

uwzględnić charakter roszczeń pieniężnych przysługujących uprawnionemu na podstawie art. 296 ust. 1 p.w.p. Bez informacji pochodzących od naruszcyciela dochodzenie zwrotu bezpodstawnych korzyści jest praktycznie niemożliwe, a odszkodowania bardzo utrudnione. Z praktyki orzekania w tego rodzaju sprawach wynika, że właśnie z tej przyczyny właściciele praw własności przemysłowej bardzo rzadko występują na drogę sądową z roszczeniami pieniężnymi. Ograniczanie powództw do sankcji zakazowych, żądań z art. 286 p.w.p. i publikacji wyroku wpływa niekorzystnie na ochronę praw do znaków towarowych, która jest przez to nieefektywna, bowiem w całościowym rozrachunku naruszytel uzyskuje korzyść z bezprawnego działania.

Uprawniona musi, przed wniesieniem pozwu, dokonać oceny zakresu (skali) naruszenia, by podjąć decyzję o wyborze spośród przysługujących jej roszczeń. Za udzieleniem informacji przemawia także skutecznie zgłoszony przez T. C. już w tym postępowaniu zarzut przedawnienia. Nie dysponując informacjami o ilości i cenach wyrobów perfumeryjnych **CALVIN KLEIN**, **DAVIDOFF**, **Chloé** i **JOOP!** uprawniona nie będzie mogła prawidłowo sformułować zarzutu, narażając się na przegraną w przyszłym procesie i ponoszenie jego kosztów.

Zważywszy, że wystąpienia z wnioskiem wobec T. C. nie można uznać ani za nieproporcjonalne, ani za zbędne, Sąd zobowiązał go do udzielenia C. Germany GmbH żądanych informacji, za wyjątkiem informacji dotyczących transakcji przeprowadzonych dawniej niż pięć lat przed zgłoszeniem wniosku, w tym zakresie potencjalne roszczenia uprawnionej uległy przedawnieniu. (art. 286¹ ust. 2 i 3 p.w.p. oraz art. 289 ust. 1 p.w.p.)

Zgodnie z art. 289 ust. 1 p.w.p. - roszczenia z tytułu naruszenia znaku towarowego ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym uprawniony dowiedział się o naruszeniu swego prawa i o osobie naruszcyciela, oddzielnie co do każdego naruszenia. Jednakże w każdym przypadku roszczenie przedawnia się z upływem pięciu lat od dnia, w którym nastąpiło naruszenie. Do przedawnienia roszczeń z upływem tego terminu nie ma znaczenia świadomość, dobra lub zła wiara naruszcyciela. W jego konsekwencji dochodzi do ograniczenia prawa ochronnego, uprawniony zmuszony jest bowiem tolerować korzystanie z wynalazku przez osobę trzecią, pomimo braku jego zgody.

Bieg przedawnienia określają zarówno termin a tempore scientiae, jak i a tempore facti. Ten ostatni, nakazując jego liczenie od obiektywnie zaistniałego zdarzenia, realizuje ogólną zasadę, iż rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia nie może być uzależnione od zachowania się podmiotu, któremu przysługuje roszczenie. Termin przedawnienia i tak rozpocznie swój bieg od dnia nastąpienia określonego zdarzenia, niezależnie od zachowania uprawnionego. Zdarzeniem tym, jest – zgodnie z art. 289 – naruszenie prawa do znaku towarowego. Kluczowe jest zatem wskazanie momentu, w którym ono następuje i kiedy się kończy, przez co wyodrębnione mogą zostać poszczególne postaci naruszenia, na co wskazuje art. 289 ust. 1 zdanie drugie.

Wykładnia art. 289 p.w.p., w odniesieniu do czynów złożonych z wielu jednorodzących działań podejmowanych na przestrzeni dłuższego czasu budziła przez wiele lat zasadnicze kontrowersje w orzecznictwie i doktrynie prawa własności przemysłowej. Można tu było wyróżnić trzy zasadnicze koncepcje:

1. czynu ciągłego,
2. serii identycznych działań popełnianych dzień po dniu,
3. naruszenia rozumianego jako wkroczenie w sferę praw wyłącznych powoda (niezastosowania się do zakazów ustawowych).

Sąd jest przekonany o słuszności poglądu utożsamiającego naruszenie z wkroczeniem (w określony jednym z zakazów art. 66 p.w.p. sposób) w sferę prawa wyłącznego. Píše o tym prof. Janusz Szwaja w artykule Przedawnienie w prawie własności przemysłowej [w] Księga pamiątkowa z okazji 85-lecia ochrony własności przemysłowej w Polsce. Wydawnictwo Urzędu Patentowego RP Warszawa 2003 s.213-227., a także w Komentarzu do Ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Wydawnictwo C.H.Beck Warszawa 2006 s.952-953). Za takim rozwiązaniem opowiada się Andrzej Szewc (Naruszenie własności przemysłowej. WP LexisNexis Warszawa 2003 s.211-218 – tam także

powoływane tezy B.Gawlika Cywilnoprawna ochrona praw majątkowych. w Prawo wynalazcze. Zagadnienia wybrane. Warszawa 1978)

Przyjęcie za początek biegu przedawnienia daty wkroczenia przez osobę nie mającą zgody uprawnionego w sferę jego prawa wyłącznego pozwala na stworzenie konstrukcji spójnej i odpowiadającej istocie przedawnienia roszczeń. Pozwala na zapewnienie szybkiej reakcji na naruszenie praw powoda. Daje pozwanemu gwarancje, że po upływie określonego prawem czasu jego działania nie będą przedmiotem zarzutów, uniemożliwiając mu w praktyce dowodzenie jego racji. Przy ciągłym naruszeniu prawa wyłącznego okres ten należałoby zatem liczyć od początkowego, a nie od końcowego terminu działań naruszydela. (A.Szewc idem s.217, por. także uchwała Sądu Najwyższego z 17/02/2006 r. III CZP 84/05 OSNC 2006/7-8/114)

Sąd podziela pogląd przedstawiony w tej kwestii przez prof. dr hab. K. Szczepanowską-Kozłowską w opracowaniu pt. Przedawnienie roszczeń w prawie własności przemysłowej (w: Spory o własność intelektualną, Księga jubileuszowa dedykowana Profesorom Januszowi Barcie i Ryszardowi Markiewiczowi., red. A. Matlak, S. Stanisławska-Kloc, Wolters Kluwer, Warszawa 2013, s.1193-1206) Analizując naruszenie autorka zwraca uwagę na stronę subiektywną działania pozwanego, czynu ciągłego, na który składa się szereg zachowań podjętych w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Uwzględniając zarzut zgłoszony przez obowiązanego, sąd ograniczył okres za jaki T. C. powinien przedstawić informacje do pięciu lat przed złożeniem wniosku informacyjnego.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. – odpowiedzialności za wynik sporu. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (§ 3 art. 98 k.p.c.)

Opłaty za czynności adwokackie przed organami wymiaru sprawiedliwości określa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28/09/2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zasadzając opłatę sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. (§ 2 ust.1.) Podstawę stanowią określone w rozdziałach 3-5 stawki minimalne. Opłata nie może być wyższa od sześciokrotnej stawki minimalnej (§ 2 ust.2.), której wysokość zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju. (§ 4 ust.1.) W sprawie o naruszenie prawa z rejestracji wynagrodzenie adwokata wynosi 840 zł (§ 11 ust. 1 pkt 18).

Zważywszy charakter sprawy, jej wagę i stopień skomplikowania, Sąd uznał, że adekwatne do nakładu pracy pełnomocnika uprawnionej wykonującego zawód adwokata jest wynagrodzenie w minimalnej wysokości.